

det og velfærden til at yde et beskyttelsestilbud på 3 måneder, uden at der går skår af nogen, oven i købet anbefalet af en EU-ekspertgruppe? Alligevel siger man: Nej, vi er nødt til at stå fuldstændig fast på vores nationale standpunkt her, vi gider ikke at lytte til en EU-ekspertgruppe. Gør det ikke indtryk, at når kvinderne nu ikke kan stole på deres egne myndigheder, så kan de i og for sig heller ikke søge megen hjælp her hos de danske?

Kl. 19.45

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Vi kan ikke hænge det op på en EU-ekspertgruppe, som er kommet med nogle anbefalinger, som EU-institutionerne ikke har taget til sig, som Kommissionen ikke har taget til sig. De EU-regler, der ligger, siger, at det er et nationalt anliggende. Hvis vi så skulle gøre det, så siger vi 100 dage, og de siger 3 måneder. Så jeg mener ikke, vi har nogen problemer der.

Men jeg synes da, det er relevant at sikre, at vi så får udnyttet den periode bedst muligt til at hjælpe de her personer bedst muligt. For jeg går ud fra, at SF er enig i, at den refleksionsperiode, beskyttelsesperiode, uanset hvor kort eller hvor lang den så er, jo har et sluttidspunkt, hvor personen skal rejse ud af landet. Er det så ikke bedst at sikre sig, at vi får tilrettelagt et forløb, hvor vi kan forberede den hjemsendelse bedst muligt? Det synes jeg.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

For nu at gøre det helt konkret: Hvis man nu har en kvinde, som er ødelagt og nedbrudt af alt det, hun har været igennem, som måske har været handlet i mange forskellige lande, har været spærret inde og gennemtævet og voldtaget den ene gang efter den anden, som er fuldstændig nedbrudt som menneske, så forlanger ministeren altså, at hvis hun ikke i løbet af 30 dage skriver under på, at hun vil samarbejde om sin hjemsendelse, så bliver hun sendt ud, når de 30 dage er overstået. Så får hun ikke lov til at være her i 3 måneder for at få noget hjælp og støtte og vejledning, få noget sundhedsbehandling, blive undersøgt for diverse sygdomme, få noget psykologbehandling osv., hvad der nu skal til for at sætte hende i gang, ud over at man forhåbentlig kan få opbygget en tillid hos hende til myndighederne, så man kan hjælpe hende hjem.

Men helt konkret er spørgsmålet: Hvis ikke hun er i stand til inden for de 30 dage at være så klar i hovedet, at hun skriver under på, at hun vil samarbejde om hjemsendelsen, så vil hun efter ministerens forslag om de 100 dage blive sendt ud.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen så er der de 30 dages refleksionsperiode. Regeringen mener, at når vi siger 100 dage, så skal det også være muligt at putte et indhold i. Og det har altså mest værdi, hvis kvinden samarbejder omkring det. Så tror jeg måske også, det er nødvendigt at understrege, at det er sådan allerede i dag.

Vi har slet ikke været inde over, og det er sådan set helt bevidst, at det slet ikke skal begrundes i politimæssig efterforskning. Men det er sådan i dag, og det vil det fortsat være, at hvis der er klare lægelige eller politimæssige begrundelser for, at vedkommende skal have et længere ophold i Danmark, så vil man kunne give det.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det vil altså sige, at regeringens tilbud er en beskyttelsesperiode på 30 dage. Inden for de 30 dage skal man enten skrive under på, man vil samarbejde, eller også skal man have en lægeerklæring på, at man er nødt til at være her – og så kan vi risikere at få alle de sager, som vi ser på andre dele af udlændingeområdet, om, hvorvidt man anerkender lægeerklæringer eller ej.

Men man vil ikke fra regeringens side give 100 dage, eller 3 måneder, som der er foreslået i det her forslag, som beskyttelsesperiode til de mennesker, der har været ude for nogle af de mest forfærdelige forbrydelser, vi overhovedet kan forestille os, så de får muligheden for at få ordentlig hjælp og beskyttelse i den periode og forhåbentlig også får opbygget tillid til, at der kan laves et samarbejde. Det mener ministeren skal ske inden for de første 30 dage. Er det korrekt forstået?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det mener jeg også burde kunne lade sig gøre. Det er jo ikke en trussel at bede om et samarbejde, det er faktisk et tilbud. Jeg har da tillid til, at de mennesker, som har med de her kvinder at gøre, kan få skabt den tillid og meddele, at vi skal sikre den bedst mulige hjemsendelse. Det